

Vill samtala hellre än predika -och nu vet Irja hur man strögar

Hon valde Västergötland framför Västerbotten, och att jobba med unga i stället för de mera traditionella diakonuppgifterna.
Irja Forsman har hittat rätt i livet.
-Det är så himla fint här i Tidaholm, och jag har ett drömjobb.

Hon är klädd i klänning, kofta och kängor. Håret är svart och två klarblå ögon tittar intensivt under luggen. Det stora diakoniemblemet hänger i sin kedja runt halsen men skjorta och krage har hon inte. Irja Forsman känner sig mer bekväm utan det i sitt jobb bland ungdomar och bland asylsökande.

-Fast vid besök på fängelset har jag alltid kragen, säger hon.

Med i alla läger

Låt oss backa några år i tiden innan vi återvänder till Kyrkans hus i Tidaholm 2013.

Irja Forsman växte upp i Västerbottens inland, i en familj som gick till kyrkan på julottan men inte mycket mer.

-Religion pratar man inte om i Storuman, men min mamma var mån om att jag skulle ha vänner så jag var med i kyrkans barngrupper.

Fast det är inte hela sanningen. Irja var med i alla kyrkors barngrupper, så det blev många aktiviteter och mycket läger.

Så småningom landade hon i Svenska kyrkan och var med om att starta Svenska kyrkans Unga i Storuman.

-Teologimässigt är det i Svenska kyrkan jag hör hemma, även om jag tycker mycket om ekumenik.

Står för sin tro

Efter gymnasiet blev det teologiska studier i Umeå följt av studier i socialt arbete.

-Att bli diakon var vad jag hade i sikte. Jag funderade på kurator och psykolog, men jag vill

kunna berätta vad jag tror på, och dessutom är det friare och inte lika styrt av lagar att arbeta som diakon än som socionom.

Valet mellan präst och diakon var ännu lättare. Irja har aldrig längtat efter att stå i predikstolen.

-När det gäller att predika är jag inte vassaste kniven i lådan. Däremot tycker jag om att ha samtal med människor.

Pratar mera

Efter vinningen blev det Tidaholm – ett samhälle som har likheter med Storuman, men också skillnader.

-Båda två är små samhällen med nära till skogen. Och här finns samma raggarkultur, men det tog ett tag innan jag lärde mig vad ströga var, ler Irja.

Att Tidaholmarna dessutom pratar mer än Storumanborna, det märkte Irja redan vid sitt första besök.

-Jag satt på busshållplatsen efter anställningsintervjun, och genast slog sig en man ner och frågade vad jag var för en.

Smälter in med färg

Nu, efter ett drygt år i Tidaholm, har hon blivit "diakonissan", även om hon inte direkt är urtypen för en diakon. Hon är ung, hon jobbar med unga människor, och så är det en sak till. Irja Forsman har flera piercingar och tatueringar som hon gärna visar, utan att göra något väsen av dem.

-Många människor har blivit illa bemötta när de kommer till kyrkan på grund av sitt utseende eller något annat, men det har jag aldrig känt här i Tidaholm. Det går jättebra, även när jag kommer till de gamla på hemmet.

Bilderna hon har valt är färgglada och får henne att må bra.

-Här är ett flygplan till pappa och en liten blomma till mamma, som inte tycker om tatueringarna, visar hon, och här är det norrländska fåglar, säger hon och räcker fram händerna.

De är helt enkelt ett sätt att göra något vackert, och det får Irja att smälta in bland ungdomarna.

-Och på fängelset, tillägger hon.

Avkodar dialekten

Det är lätt att prata med Irja. Hon följer mina frågor, lyssnar och lämnar genomtänkta svar på en västerbottniska som fortfarande är fullt hörbar, och vi skrattar tillsammans åt konsten att förstå västgötarna.

-Man kan beställa både mos och pommis till korven och det heter som något speciellt, säger hon utan att hitta uttrycket.

- Du tänker på "hälta utå vart" hjälper jag till, och vi skrattar igen.

De unga ger kraft

Jobbet som diakon bjuder på både goda och svåra stunder. Tyngst är att möta de asylsökande, som har så lite och behöver så mycket hjälp med allt från att tyda dokument till att få varma kläder. Även bland svenska familjer finns en nöd, som många försöker dölja.

-Jag trodde inte att det var så många som har det svårt. Men samtidigt är människor så villiga att hjälpa. Affärerna skänker kläder som det är skavanker på, och om vi har ett barn som

behöver en overall i storlek 80, så lägger vi ut det på Facebook och sedan tar det inte lång stund förrän någon kommer med en overall.

-Då blir det möjligt att orka, när det är många som behöver hjälp men också många som vill hjälpa.

Mötet med ungdomar ger desto mer glädje och styrka.

-I det arbetet är Gud med. Vi pratar mycket om tron och ungdomarna vill gärna hålla i andakterna. I ungdomsgruppen hämtar jag ny kraft.

Text och foto:

Anna Nyberg/Fux Media